

HOOFDSTUK 24

ALS JE VRIEND JE VIJAND WORDT

Nielsen werd wakker, greep in een reflex naar zijn voorhoofd en probeerde de pijn weg te wrijven. Z'n hoofd leek te barsten bij elke hartslag die door z'n lijf bonkte. Hij zat in een vochtige, donkere kamer. Door het gebrek aan licht – er was alleen een klein raampje bovenin de muur – was het snel duidelijk dat hij in een kelder zat. Dik en betrouwbaar traliewerk ontnam Nielsen de weg naar vrijheid. Toen hij goed en wel beseftte dat hij opgesloten zat leek het alsof de zware, verpletterende muren op hem afkwamen. Hij ademde diep in en uit. Hij moest zichzelf kalmeren. Een paniekaanval van claustrofobie kon hij in een noodsituatie missen als kiespijn.

Achter zich hoorde hij het zachte gekreun van Felix. Hij zag hoe de Franse jongen verward door zijn blonde haren streek. Felix wreef per ongeluk over het kleine rode wondje in zijn nek, en verbeet met een zielig gejammer de pijn in z'n hoofd.

De twee jongens waren niet vergiftigd. Vittore Toni had hen neergeschoten met een zeer sterk verdovingsmiddel. Dat verklaarde ook de hevige pijnscheuten in hun hoofd en de stijfheid van de spieren toen Nielsen probeerde om op te staan.

'*Ça va, makker?*'

Felix schudde het hoofd en klaagde: 'Ik heb niet ver kunnen lopen. Vuile Italiaanse smeerlap!'

Nielsen ging naar de tralies, maar het slot zat veilig verstopt achter een metalen plaat.

'Kan je ons vrij krijgen?'

Nielsen schudde het hoofd. Hij kon zijn hand niet tot bij het slot krijgen. Het was onbegonnen werk.

Felix kroop op handen en voeten naar de hoek van de kamer. Hun twee gsm's lagen naast de oude, rode Kipling rugzak op de grond. Met een stevige dreun had Vittore de twee moderne telefoontjes aan gruzelementen getrapt. Felix nam ze op van de keldertegels en zuchtte teleurgesteld. Hij had een persoonlijke band met zijn elektronische hebbingetjes.

'Kan je die nog aan de praat krijgen?' vroeg Nielsen.

Felix keek droog om, bijna verwijtend. Nielsen hield snel zijn mond.

Felix ritste de rugzak open. Natuurlijk had Vittore de MacBook eruit genomen.

'Hoe lang zou het duren voor Andreas ons komt zoeken?'

'Vierentwintig uur?'

De muren van de kerker leken te bewegen en in zachte golven steeds dichterbij Nielsen toe te komen. De jongen sloot z'n ogen en snoof de vochtige, duffe lucht op. Felix doorzocht zijn rugzak en liet de grijze ovale RDX-ampul zien die Andreas van Pablo had gestolen.

'Als ik er een drankautomaat mee kan opblazen, lukt een deur van een kerker misschien ook wel! Ik heb zelfs een ontsteker bij me!'

Felix haalde trots een fijn metalen kokertje uit de rugzak. Maar Nielsen was het hier niet mee eens.

'Ben je gek geworden? Een bom zo dichtbij laten ontploffen? Dan kunnen ze ons alle twee met een bezem bij elkaar vegen.'

Felix knikte en stopte de RDX-ampul terug in de oude Kipling rugzak. Het was pas toen dat hij een schim zag zitten, een meter of tien bij de tralies vandaan. De Franse jongen kroop schichtig tegen de achterste muur en liet op die manier ook Nielsen schrikken.

De kale schedel en de donzige haartjes aan de zijkant van zijn hoofd deden vermoeden dat hun ontvoerder hen in de gaten hield.

'Vittore Toni?' vroeg Nielsen aarzelend.

‘Waarom laten jullie me niet met rust?’ vroeg een angstige stem. Nielsen en Felix staarden elkaar verbaasd aan. Hun belager gedroeg zich allerm minst agressief.

‘Wie zijn jullie? Journalisten? Of Italiaanse politie?’

Vittore veerde op en begon nerveus door de kelder te ijsberen.

‘Iedereen wil me pakken. Iedereen wil mijn huid. Maar ik wil rust. Laat me gewoon allemaal met rust!’

Vittore wreef door zijn weinige haren en snikte met diepe halen. De man was de weg kwijt, volledig *gaga*.

‘Wij zijn vrienden van Laisa Blanco en Rachele Traini’, zei Nielsen voorzichtig. ‘We missen hen en proberen hen te vinden. Dat is alles.’

Vittore trapte kwaad een houten kist naar het traliewerk. De latten sprongen uit elkaar op de metalen staven.

‘Waarom denkt iedereen toch dat ik die meisjes ontvoerd heb?’

Vittore had tijd nodig om te kalmeren en bij z’n positieven te komen.

‘We willen gewoon Laisa en Rachele terug’, zei Felix.

‘Maar begrijpen jullie dan niet wat ik zeg? Ik heb die meisjes niet! Ik heb Rachele en Laisa niet ontvoerd. Als ik zou weten waar ze waren, zou ik ze persoonlijk naar de politie brengen. Dan zou al deze ellende tenminste voorbij zijn!’

Vittore zakte hulpeloos in elkaar en wiegde zichzelf troostend moed in.

‘Maar niemand zal me ooit geloven. Ze willen mijn huid. Ik ga eraan!’

‘Ik geloof je’, zei Nielsen.

Felix wist niet wat hij hoorde, vooral omdat hij merkte dat Nielsen niet eens loog. Vertrouwde hij Vittore echt?

Het op hol geslagen genie bedankte Nielsen met een oprechte glimlach en spurtte de kelder uit. Geen drie minuten later was hij alweer terug, met wat te eten voor Nielsen en Felix. Een paar boterhammen en een appel. Nielsen at gretig van de maaltijd. Zijn maag rammelde. Felix vertrouwde Vittore voor geen cent, en snoof uitgebreid aan de

boterham alvorens er een minihapje van te nemen. Je weet maar nooit of die Vittore hen wilde vergiftigen of niet!

‘Waarom geloof je mij niet?’

De Franse jongen zweeg wijselijk.

‘Ze willen iedereen wijsmaken dat ik Rachele en Laisa heb ontvoerd, dat ik verliefd ben op kleine meisjes! Maar ik zou zoiets nooit doen. In geen honderd jaar! Kijk naar mij. Zie ik eruit als een ontvoerder?’

De wanhoop in Vittore’s stem bracht Felix aan het twijfelen. Hij moest z’n hoofd koel houden en zei: ‘Nee, misschien niet. Maar ik kijk naar de feiten. Uw initialen werden gevonden in de kamer van Laisa.’

‘Nou en? Wat dan nog? Die kan iedereen daar geschreven hebben! Op Google vind je miljoenen afbeeldingen van mijn handtekening. Die staat op elk product dat ik ontworpen heb!’

Felix knikte en gooide het over een andere boeg.

‘En de bloedsporen in uw auto dan? Die heb ik met m’n eigen ogen gezien!’

‘Begrijp je het niet? Het is een complot. Het is niet eens mijn auto die ze daarvoor gebruikt hebben. Ik heb mijn Lancia meer dan een jaar geleden in de prak gereden, op een bosweg in de buurt van Verona. Die groene wagen waar jij het over hebt is een andere.’

Felix twijfelde. Nielsen sprong Vittore bij.

‘Het zou wel dat verdwenen chassisnummer en die gloednieuwe nummerplaten verklaren ...’

‘Precies! Ze willen het plaatje doen kloppen: bloedsporen in die auto aanbrengen, hem achterlaten in Verona, mij verdacht maken ... Maar als je scherp genoeg kijkt dan zie je direct dat er geen bal van klopt!’

Felix vertrouwde Vittore nog steeds niet, maar het feit, dat Vittore’s wagen gevonden werd op het moment dat hij vijfhonderd kilometer verderop gefilmd werd, lag ook Felix op de maag.

Zou iemand in staat zijn de auto van Vittore na te maken, deze te besmeuren met het bloed van Laisa en daarna achter te laten in het centrum van Verona? Enkel om Vittore in diskrediet te brengen? En waarom zou iemand zoiets doen?

Vittore stond op, ging tegen de tralies staan, en stak zijn armen erdoor naar binnen, alsof hij menselijk contact zocht.

‘Als u het niet gedaan hebt ... wie dan wel?’ vroeg Felix.

‘Wie wilt u erin luizen, meneer Toni?’

Vittore staarde de jongens met dode ogen aan. De rillingen liepen hun over de rug.

‘Je denkt dat je iemand kent, dat je iemand kunt vertrouwen. Maar zelfs je beste vriend kan je ergste vijand worden.’

Nielsens mond viel open van verbazing.

‘Bedoelt u dat ...’

‘Ik bedoel dat mijn beste vriend die meisjes heeft ontvoerd, en mijn naam heeft besmeurd. Enrico Moretti zit achter de verdwijning van Rachele Traini en Laisa Blanco. En ik kan het je bewijzen ook!’

Felix en Nielsen konden geen zinnig woord uitbrengen. Vittore was gek geworden. Maar zijn woorden klonken overtuigend. En als hij gelijk had dan was Erika in gevaar. In levensgevaar!

*

Erika had Andreas nog snel een dankbare knuffel gegeven voor ze uit de grijze Jaguar sprong. Andreas baalde dat hij het zestienjarige meisje alleen achter moest laten in de academie, ogenschijnlijk hulpeloos. Hij had voor het eerst een heel slecht voorgevoel. Misschien moest hij haar terughalen, in de auto sleuren en er vandoor gaan? Hij wist dat zoiets niet kon. Erika en hij hadden een taak te vervullen voor *Team Mortis*.

‘Is er iets?’ vroeg ze.

‘Ga nu maar gauw, anders ben je *nog* te laat.’

De prachtige dubbele deur aan de ingang warmde al stevig op in de vlakke Italiaanse ochtendzon. Erika spurte de trappenhal in. De deur van de imposante balletzaal stond open. Erika keek op haar horloge. De les zou elk moment kunnen beginnen. Ze was zelfs een minuutje te laat. Maar toen ze de zaal binnenkwam zag ze geen le-

vende ziel! Niemand die z'n spieren opwarmde of een paar oefeningen herhaalde. Was haar horloge stuk? Of vergiste ze zich? Verbaasd en doelloos liep ze over het houten parket.

De deur van de balletzaal werd met een dreun dichtgeslagen. Erika schrok en keek om. Het waren Enrico en zijn neef, de Zucht, die bij de dubbele deur stonden.

'Goede morgen,' reageerde Erika snel, 'ik dacht dat er les was?'

'Er is ook les,' glimlachte Enrico, 'maar deze ochtend houden we het privé. Het is toch belangrijk dat ik mijn perfecte *Juliet* scherp houd voor de uiterst belangrijke rol die ze moet dansen?'

De toon van Enrico klonk ietwat dreigend. Erika begreep niet waarom hij alle andere meisjes ergens anders liet trainen.

De choreograaf liep achter Erika langs, terwijl de Zucht voor de deur bleef staan. Ze wist niet naar wie ze het eerst moest kijken.

'Ik zie dat je je balletkleding al aan hebt?' sneerde hij ironisch naar haar jeansshort en witte topje.

'Ik kan me snel omkleden.'

'Wat had ik je gevraagd Erika? Kom altijd op tijd, zonder fout.'

'Ik ben toch maar één minuutje te laat?' verdedigde ze lief. Enrico draaide zich om en met een woeste uithaal sloeg hij zijn vlakke hand keihard in haar gezicht. Erika schrok, zakte door haar knieën en greep naar haar gloeiende wang. De pijn trok door haar kaak. Ze kon niet geloven dat de choreograaf haar zonet geslagen had.

'Heb ik dat verdiend, Erika? Ik maak jou mijn *Juliet*, in de beste opvoering van *Romeo & Juliet* ooit. En wat doe jij, een paar dagen voor de voorstelling? Jij gaat zwemmen met je vriendje.'

Erika staarde Enrico met angstige ogen aan. Ze had het kunnen weten dat Enrico de Zucht achter haar aan zou sturen, dat hij haar geen seconde uit het oog zou verliezen.

'Ik snap trouwens niet waarom je zo hysterisch doet over een beetje water. Wat vindt je vriendje daarvan?'

'Andreas is mijn broer.'

Opnieuw gaf Enrico haar een flinke mep, recht in haar gezicht. Erika slaakte een pijnlijke gil. Niemand zou het horen.

‘Ga je blijven liegen!? Ik zag wel hoe je op de parking naar Andreas keek. Ben je die arme Marco dan echt zo snel vergeten?’

De puzzelstukjes vielen in elkaar en Erika voelde de balletvloer onder haar voeten wegzakken. Enrico wist dat Erika het liefje van Marco was geweest! Haar cover was volledig om zeep. Ze stond er alleen voor, tegenover een dolgedraaide choreograaf en zijn akelige neef.

Het bekende citaat van Shakespeare kwam op in het hoofd van Enrico.

‘A rose by any other name would smell as sweet.’

‘Al veranderde de roos haar naam of kleur, ze bleef net zo zoet van geur.’

Hij dacht dat dit voor Erika ook op zou gaan, dat hij er niet om zou malen wie ze echt was, zolang ze maar mooi danste. Dat ze, zelfs als ze een andere naam droeg of een ander verleden had, ze toch nog Enrico’s perfecte *Juliet* kon zijn.

Maar het idee dat ze loog over haar naam en haar afkomst, dat ze Enrico boycotte met een valse en verborgen agenda ... dat trof de ambitieuze choreograaf in het diepste van zijn hart. Het deed zijn bloed koken, en zijn hele ziel schreeuwde om wraak.

Hij liep naar de Zucht toe. Deze gaf hem de aluminium fotolijst in handen. De foto ontbrak. Enrico gooide het ding voor Erika’s voeten.

‘Wat dacht je bij jezelf? Ik zal die foto gauw meenemen, misschien heeft niemand hem gezien?’

Erika bleef Enrico scherp aankijken. Wat ging hij doen? Ze moest haar gedachten goed bij de zaak houden!

‘Toegegeven, Erika. Ik had de link niet direct gelegd. Het is ook niet je beste foto. Een beetje wazig, niet genoeg belicht. Maar die rode haren en blauwe ogen ... Ik wist vrij snel dat ik dat snoetje al eerder gezien had!’

Er ging van alles door Erika’s hoofd. Enrico was op de kamer van Marco geweest en had de boel daar overhoop gehaald. De choreograaf was van alles op de hoogte. Eén vraag brandde op haar lippen. Ze mocht Enrico niet op stang jagen, maar ze kon het niet tegenhouden en stotterde door haar snikken heen.

‘Heb jij Marco laten vermoorden?’

Enrico kwam dichterbij.

‘Sorry, zei je iets? Ik zou m’n grote mond maar houden als ik jou was!’

‘Heb jij Marco laten vermoorden?’ riep ze huilend.

Enrico’s ogen konden Erika haast neerbliksemen.

‘Ja, ik heb hem laten vermoorden!’

In een woeste uitbarsting ging Erika Enrico te lijf. Hij had haar de liefde van haar leven afgenomen. De choreograaf sloeg het balletmeisje zonder probleem tegen de grond.

‘Ik dacht dat Marco te vertrouwen was. Hij danste zo mooi. Hij was de perfecte *Romeo*. Maar hij ging zich met mijn zaken bemoeien!’

Erika kroop onhandig overeind. Enrico torende dreigend boven haar uit.

‘Want onthoud het goed: Wat er tussen mij, Rachele en Laisa gebeurd is, daar heeft niemand wat mee te maken. Niemand zal mij in de weg staan om de perfecte voorstelling van *Romeo & Juliet* op het toneel te brengen. En al zeker niet zulke smerige ratten als Marco en jij!’

Uit pure frustratie greep Enrico langs Erika’s rode haren naar haar hals, en kneep met zijn blote handen haar keel dicht. Erika schrok en duwde zich op. Ze schopte naar hem, maar slaagde er niet in om Enrico te raken.

De Zucht keek grijnzend naar haar strijd tegen de dood, naar het weerloze meisje dat als een insect langzaamaan werd vertrapt. Haar zachte gekreun, het snakken naar lucht ... dit alles klonk hem als muziek in de oren.

Erika grabbelde met beide handen naar de gespannen vingers van Enrico. De choreograaf was zo verbeterd dat ze niets tegen zijn kracht kon beginnen. Ze probeerde wat zuurstof naar binnen te zuigen, maar Enrico duwde hardhandig met zijn duimen haar luchtpijp verder dicht. Het bloed in haar hoofd kleurde haar huid rood. Ze voelde de adrenaline door haar lichaam stromen, maar haar geest vertro-

belde. Haar helblauwe ogen vergrauwden met de seconde terwijl het leven uit haar lichaam wegvloede. Enrico zou haar niet loslaten!

De deur werd op een kier geopend. Enrico en de Zucht keken verbaasd om. Een dertienjarig meisje liep aarzelend naar binnen en bleef geschrokken staan. Enrico liet Erika los. Ze viel languit op het houten parket, wreef over haar pijnlijke keel, hoestte gruwelijk en hapte hysterisch naar adem.

Enrico forceerde een glimlach en deed alsof er niets aan de hand was.

‘Wat is er, Bianca?’

‘Euh ... ik vroeg me af of er vandaag nog les is, meneer Moretti.’

‘In de oude repetitieruimte, meisje, aan de zijkant van de academie.’

Erika kroop overeind en strompelde zo snel ze kon naar de achterkant van de balletzaal. Enrico hield de schijn hoog en knikte naar de Zucht, die de jonge Bianca voorzichtig naar buiten duwde. Hij sloot de deur opnieuw en zag op net hoe Erika de zaal verliet.

‘Je weet wat je te doen staat’, siste Enrico, terwijl hij z’n vingers een voor een liet kraken. ‘Amuseer je, maar maak het niet te gortig.’

De Zucht knikte en grijnsde. Erika zou het *Parco Regionale Della Lessinia* niet levend verlaten.

*

Zonder om te kijken spurtte Erika, zo goed en zo kwaad als het ging, de poort van de academie uit, opgelucht dat die niet gesloten was. Ze negeerde het pad naar de hoofdweg en beende tussen het hoge gras de wilde natuur in. Ze zouden haar niet zomaar laten gaan, dat wist ze wel zeker, dus moest ze zich verstoppen. Voorzichtig wreef ze over haar pijnlijke keel terwijl het gras langs haar blote benen schuurde ... Ze kon het bijna niet geloven dat Enrico haar zomaar had willen vermoorden.

De wereld stond op z'n kop! Enrico zat zelf achter de verdwijning van de balletmeisjes en dat was Marco te weten gekomen. Daarom werd Erika's vriendje koelbloedig afgemaakt. Maar Erika begreep niet waarom Enrico het nichtje van Jianna Figini ontvoerd had. Laisa Blanco was zo talentvol. Enrico wilde toch de perfecte voorstelling van *Romeo & Juliet*? Jianna was de liefde van Enrico's leven ... Waarom zou hij haar zoveel verdriet willen aandoen? Het leek allemaal zo onlogisch!

Vlak voordat Erika tussen de bomen verdween keek ze over haar schouder naar de academie. De Zucht spurtte net door de poort naar buiten. Hij had uitsluitend oog voor haar. Erika onderdrukte een gillette en verdween tussen de bomen. De Zucht joeg door het hoge gras, en binnen een paar seconden zat hij haar al op de hielen. Erika smeed haar lichaam op de grond en kroop zo snel ze kon onder een massa struikgewas en distels. De takken schuurden over haar huid, maar ze hield geen seconde in. Ze duwde haar lichaam op armen en benen verder.

De Zucht liep tot bij het struikgewas, duwde het scherpschuttersgeweer dat om zijn nek hing weg en nam zijn dolk uit de schede. Verliefd streek hij over het glanzende lemmet. Wat hield de Zucht van dit rekwisiet uit *Romeo & Juliet*. Hij had de repetities van Enrico wel een keer of honderd bijgewoond. Maar niet alleen om naar de mooie en strakke balletmeisjes te gluren. De Zucht had zo zijn favoriete momenten in het verhaal: *Tybalt* die werd neergestoken met de dolk en *Juliet* die zichzelf het leven ontnam met één rake steek in haar eigen hart, om haar geliefde *Romeo* te volgen in de dood.

Stiekem hoopte de Zucht er altijd op dat tijdens het repeteren, in de hevige en ogenschijnlijk ongecontroleerde wirwar van bewegingen, een van de danseressen eens een keertje *echt* geraakt zou worden door de dolk. Dat bij een verkeerd uitgevoerde beweging iemand oppervlakkig geraakt zou worden door het scherpe voorwerp. Of nog beter, dat bij een onbedoelde botsing een danseres de dolk diep in het lichaam geboord zou krijgen. Het gevoel van wanhoop

na het steken, de consternatie bij de omgeving, de hysterische blik in de ogen van het slachtoffer, het bloed ... De Zucht had er zo naar uitgekeken! En nu kon hij zijn droom eindelijk werkelijkheid laten worden.

Erika veerde op en hapte, tegen een boom leunend, naar adem. Ze voelde dat de ogen van de Zucht op haar gericht waren en keek om. Ze kon nog net zien hoe een glinsterend metalen voorwerp pijlsnel op haar afvloog, recht naar haar helblauwe ogen. Ze had geen tijd om te reageren en hield nauwelijks haar adem in toen de dolk zich vlak naast haar hoofd in de boom boorde, nog geen vijf centimeter van haar ogen verwijderd. Een plukje rode haren zat geklemd tussen het lemmet en de boomschors. Erika trok aan de haren en brak ze in haar angst bij de haarwortel af.

Ze kon een kleine voorsprong opbouwen omdat de Zucht, griezelig ontspannen, om het struikgewas heen liep. De neef van Moretti kende het verlaten *Parco Regionale della Lessinia* als geen ander, en wist dat Erika alleen maar verder van de bewoonde wereld wegliep. Perfect! Hij trok de dolk uit de boom en speelde met de rode haren tussen zijn vingers. Het gevoel was niet bepaald onprettig, maar echt voldaan was hij nog niet! Hij nam de punt van het mes opnieuw tussen duim en wijsvinger en tuurde gespannen tussen de bomen door. In een flits zag hij Erika lopen. Opnieuw joeg hij het mes door de lucht. De afstand was te groot, het mes was te lang onderweg, en miste Erika opnieuw. De Zucht werd ongeduldig. Hij had eigenlijk schoon genoeg van die *Romeo & Juliet* meid, misschien moest hij er gewoon maar korte metten mee maken. Al dat flauwe gedoe! Hij nam het scherpschuttersgeweer van zijn rug.

Erika stooft over een hellend weiland naar een scherpe rotsformatie. Ze grabbelde met haar vingers naar de uitstekende stenen en klom langs de ruwe wand naar boven. De Zucht bleef op honderd meter afstand rustig toekijken, legde het scherpschuttersgeweer tegen z'n schouder, en stelde de zoeker in. Een flauwe wind uit zuidelijke richting ... dat betekende een lichte afwijking naar links. Hij

tuurde gespannen door de zoeker met telelens, en kreeg het klauterende meisje in het vizier. Het was niet de eerste keer dat de Zucht de natuur introk en een onschuldig beest de kop af schoot, doelgericht en zakelijk. Zijn mondhoeken priemden de hoogte in en hij haalde de trekker over.

Erika trok haar linkerhand weg toen de steen waar ze naar greep met een scherpe knal ontplofte. Ze trapte met haar voeten geschrokken in het wilde weg, had te weinig aandacht voor het bewaren van haar evenwicht en het zoeken van de juiste steun. Haar vader Simon had haar nochtans geleerd om altijd het hoofd koel te houden. Als je dingen wilt forceren loopt het altijd fout af.

De Zucht deed een nieuwe patroon in de loop van zijn geweer. Weer stelde hij de zoeker een klein beetje bij, legde het wapen vlotjes tegen zijn schouder en had Erika binnen enkele seconden opnieuw in het vizier. Nu zou hij niet meer missen! Hij hield zijn vinger tegen de trekker.

Erika had de top van de wand bijna bereikt. Ze zette haar linkerbeen hysterisch op een hoop losse stenen. Bij het opduwen trapte ze het onkruid los uit de heuvelwand. Haar been schoot naar beneden en haar lichaam slingerde opzij, net op het moment dat de Zucht schoot. De kogel sloeg een diepe krater in de stenen wand, vlak naast het Mortis meisje, op de plek waar ze net nog hing. Erika gilte. Dat was nipt! Ze vond nieuwe steun en met een laatste krachtsinspanning bereikte ze eindelijk de heuvelrand.

De Zucht was hevig geïrriteerd. Stom wicht! Zijn schot was perfect. Die trut had alleen maar geluk gehad! Vastberaden laadde hij nogmaals zijn geweer en stoof als een gek naar de rotswand. Nu wilde hij haar gewoon afslachten, zonder franjes! De loop tegen haar voorhoofd duwen en afknallen die handel!

Erika sprong tussen de ruwe stenen door, over diepe spleten. Aan haar rechterkant was een kloof van minstens tien meter diep, aan haar linkerkant een steile wand. Ze kon alleen maar rechtdoor, maar daar was het landschap open. Ze zou een levende schietschijf zijn voor die engerd. De Zucht zou misschien nog één keer missen, twee

keer ... maar uiteindelijk zou hij haar droog en koelbloedig neerknallen. Wanhopig keek ze rond. Waar kon ze naartoe? Ze hoorde hem weer naderen. Er was niet veel tijd meer.

Aan haar linkerkant zag ze een kleine uitsparing in de rots. Ze had geen tijd om na te denken en kroop zo snel ze kon het duister tegemoet. Als de Zucht gehaast was zou hij de smalle krater misschien voorbijlopen zonder haar op te merken. Het was haar enige kans.

Erika had veel moeite om weer op adem te komen. Vermoeid veegde ze het zoute zweet van haar voorhoofd en wangen. Ze hoorde de nerveuze stappen van de Zucht. Hij leek nog veraf, maar Erika schrok toen ze de neef van Moretti plotseling in het verlengde van de krater zag staan.

Hij hield zijn hand boven z'n ogen en tuurde in de verte. Hij was verbaasd dat hij zijn prooi nergens zag lopen. Ze kon toch niet zomaar verdwenen zijn?

Hij liep naar de rand van de bergwand en staarde in de diepe kloof naar beneden. Erika beseftte dat ze iets moest doen. Uiteindelijk zou hij haar vinden. Het was een kwestie van tijd, van seconden!

Ze sloop naar de ingang van de smalle spleet waar ze verstopt zat, en probeerde uit het licht van de zon te blijven. De Zucht keek naar links, naar rechts, boog opnieuw over de kloof en staarde verbaasd naar beneden. Dit was haar kans! Zo snel ze kon stootte Erika uit de krater, alles of niets. Pas bij haar laatste passen keek de Zucht geschrokken om. Erika sloeg met haar volle gewicht tegen z'n rug. De Zucht raakte uit evenwicht en moest een stap vooruitzetten om te blijven staan. Maar zijn voet voelde geen vaste grond, hij schoot weg in het ijle. Uit alle macht gooide hij zijn lichaam om in de richting van Erika, maar de zwaartekracht deed haar werk. Met een ijsskoude gil liet de Zucht voor het eerst zijn stem horen. De val leek een eeuwigheid te duren, totdat Erika een doffe klap hoorde. De man was op een uitstekend stuk rots terechtgekomen. Met een bijna onhoorbaar gekraak kwam er een eind aan zijn geroep en staarde hij doelloos naar de open, blauwe hemel. Hij verroerde zelfs zijn oogleden niet

meer en zijn armen en benen wezen de meest bizarre richtingen uit, alsof hij een pop was.

Erika hield een hand voor haar mond. Ze hilde van opluchting, wist dat de wilde jacht tot een einde was gekomen. Ze wilde blij zijn. Ze had alleen maar haar eigen leven gered. Toch maakte een naar gevoel zich van haar meester. Het lieve en nuchtere tienermeisje zag in zijn bevroren blik wat ze gedaan had.

Erika had de Zucht vermoord.